

Arrest

nr. 303 349 van 18 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 bus 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DARBINIAN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Kazachse nationaliteit. U bent moslim van religie en koerd van etnie. U werd geboren op (...) in Ararat in Armenië. Daar verbleef u de eerste jaren van uw leven. U trouwde er met S.S. (...) (O.V. (...)) en twee van uw kinderen werden er geboren.

Omstreeks 1989 vluchtte u met uw gezin naar Azerbeidzjan vanwege het conflict Nagorno-Karabach. In Azerbeidzjan werd uw derde kind geboren. U hield zich er bezig met de verkoop van allerlei producten.

In 1996 trok u naar Almaty in Kazachstan, waar uw zus Z. (...) al verbleef. Ook daar bleef u handel drijven van allerlei producten. In 1997 trok u eenmalig naar Siberië omwille van deze handel: uw broer A.S. (...) handelde in auto-onderdelen en kon er uw hulp gebruiken. Ook enkele neven van u waren betrokken in jullie handel.

Op een bepaalde ochtend zouden uw broer A. (...) en uw neef W.M. (...) een container auto-onderdelen ophalen aan het station in Novosibirsk, maar zij kwamen nooit opdagen. Uw neef R.M. (...), W. (...)’s broer, vertelde u dat hij telefoon gekregen had van onbekenden: A. (...) en W. (...) waren ontvoerd door de maffia en de ontvoerders eisten 100.000 dollar losgeld. Indien jullie niet betaalden, zouden ze A. (...) en W. (...) vermoorden. R. (...) kwam in contact met I.A. (...), een machtige maffiabaas in Kazachstan, om over het losgeld te helpen onderhandelen. Dat deed I. (...), en hij slaagde erin het losgeldbedrag te verlagen tot 60.000 dollar.

Buiten het medeweten van R. (...) om had I. (...) u ook gecontacteerd. Hij vertelde u dat het zijn maffiabende was die de ontvoering had gepleegd en dreigde A. (...), W. (...) en u te vermoorden als u dat aan R. (...) of aan de politie zou vertellen.

Uiteindelijk werd het losgeld betaald, maar enkel A. (...) werd vrijgelaten. W. (...) zou drie dagen later vrijkomen, maar dat gebeurde niet, en uiteindelijk vertelde I. (...) aan R. (...) dat W. (...) tijdens zijn gevangenschap door een hartstilstand was gestorven. Tegen u vertelde I. (...) echter dat W. (...) in werkelijkheid was vermoord. I. (...) zou hoogstpersoonlijk de moordenaar van W. (...) vermoord hebben als vergelding. U, uw broer en uw neven trokken daarop weg uit Siberië. U keerde terug naar Kazachstan en hield zich verder bezig met uw handel.

In 2000 werd u plots gearresteerd, net als I. (...) en een aantal van zijn kompanen. U werd ondervraagd over uw verblijf in Siberië in 1997, en werd na drie dagen vrijgelaten. U vernam daarna van uw zus dat I. (...) ook gearresteerd was en dat u met R. (...) moest spreken om wat zaken op te helderen. U contacteerde R. (...) en liet hem, voor het eerst, weten dat I. (...) van bij het begin van de ontvoering tegen u had toegegeven dat zijn maffiabende de daders waren. R. (...) vertelde alles aan de politie, waarop I. (...) een tweede maal werd opgepakt en uiteindelijk werd veroordeeld tot 15 jaar cel. I. (...) schilderde u bij de politie af als mededader en zelfs als organisator van de ontvoering. Op aanraden van uw schoonbroer verliet u Kazachstan. U vestigde zich in Oekraïne.

R. (...) nam het u kwalijk dat u hem niet eerder had verteld dat I. (...) zelf betrokken was bij de ontvoering en beschouwt u sindsdien als vijand.

Op 11 januari 2004 arriveerde u in België, waar u op 13 januari 2004 een verzoek om internationale bescherming indiende onder de valse identiteit T.M. (...). U claimde staatloos te zijn maar stelde wel beschikt te hebben over een Azerbeidzjaans paspoort en identiteitskaart. U stelde geboren te zijn in Sjirazu, Armenië. De asielpcedure werd onontvankelijk verklaard en op 19 februari 2004 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17 juni 2004 bevestigde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van verblijf. U spande een beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State.

Op 13 augustus 2004 werd u na een politiecontrole opgepakt ter identificatie. In een gesprek met de consul van Azerbeidzjan met het oog op identificatie hield u vol T.M. (...) te zijn, maar stelde u deze keer niet staatloos te zijn, maar de Armeense nationaliteit te hebben. Bij gebrek aan tijdige identificatie werd u op 12 oktober 2004 opnieuw in vrijheid gesteld met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 februari 2006 werd het beroep verworpen dat u had aangespannen bij de Raad van State in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 3 maart 2006 een nieuw verzoek om internationale bescherming in onder dezelfde valse identiteit. Uw verzoek werd onontvankelijk verklaard op 16 maart 2006.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 23 maart 2006 een regularisatieaanvraag in, nog steeds onder uw valse identiteit.

Op 11 juni 2009 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in in België, nog steeds onder dezelfde valse identiteit. Uw verzoek werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juli 2009.

Op 24 september 2009 werd uw regularisatieaanvraag ingewilligd en werd u gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

Op 27 mei 2010 diende uw echtgenote haar eigen verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Op 14 oktober 2010 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Sedertdien verbleef zij illegaal in het land.

In mei 2012 bood u zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand in Geel om informatie in te winnen over een huwelijk met uw echtgenote. U diende geen huwelijksaanvraag in.

In mei 2014 en in februari 2016 won u nogmaals informatie in over een voorgenomen huwelijk met uw echtgenote S.S. (...).

Op 6 oktober 2014 legde u een verklaring af onder eed ter vervanging van uw geboorteakte, als bewijs dat u T.M. (...) bent, geboren op (...) 1959 in Sjirazu. Op 14 januari 2015 verkreeg u de Belgische nationaliteit.

In 2017 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Geel uw huwelijk met S.S. (...) te voltrekken, aangezien u tijdens de asielpcedure meermaals verklaard had gehuwd te zijn met iemand anders en kinderen te hebben in Armenië.

Eind oktober ontstond bij de Dienst Vreemdelingen een vermoeden dat u identiteitsfraude had gepleegd, omdat u sterk gelijkt op A.S. (...), de man die S.S. (...) tijdens haar asielaanvraag had genoemd als haar ex-echtgenoot. A.S. (...) werd gezocht door Interpol sedert 2000 voor betrokkenheid bij ontvoering, afpersing

en moord in Kazachstan. Er werd vastgesteld dat uw vingerafdrukken overeen stemden met die van S. (...). In april 2019 werd op basis daarvan een opsporingsonderzoek gestart en u werd opgepakt op 17 mei 2019. Na een procedureslag werd uw Belgische nationaliteit vervallen verklaard door het hof van beroep in Gent op 15 september 2022.

U diende op 20 februari 2023 uw vierde en huidige verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat bovenstaande ware relaas is. U vreest bij terugkeer naar Kazachstan wraak door de maffia of de familie van I.A. (...), u vreest onterecht beschuldigd te worden van moord en ontvoering door de Kazachse autoriteiten, en u vreest bloedwraak door de broer en/of de zoon van uw overleden neef W. (...).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: identiteitsdocumenten (geboorteakte + vertaling), documenten in verband met de verschillende procedures die u al in België doorlopen heeft (de asielprocedure, uw regularisatieprocedure, de procedure om de Belgische nationaliteit te verkrijgen, de procedure in verband met uw huwelijk met S.S. (...), de rechtszaak in verband met de door u gepleegde identiteitsfraude) (doc 1 t.e.m. 7, 10-11, 18 t.e.m. 23, 25-26, ; de seining van Interpol (doc 12); documenten in verband met uw tewerkstelling in België (doc 13 t.e.m. 17); identiteitsdocumenten (doc 24, 27 t.e.m. 31), algemene info over Kazachstan (doc 32-33). Document 8 en 9 uit de door uw advocaat opgestelde inventaris ontbreken in de door u neergelegde documenten. Behalve de geïnventariseerde documenten van uw advocaat (doc 1 t.e.m. 33) legt u nog een hele stapel documenten neer zonder inventaris, die allemaal betrekking hebben op uw verblijf in België: arrest hof van beroep Gent (doc 34), een dossier met documenten i.v.m. uw naturalisatie (doc 35), een dossier met documenten in verband met de intrekking van uw Belgische nationaliteit (doc 36), en een dossier met documenten in verband met het verzoek om internationale bescherming dat uw echtgenote deed in België (doc 37).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielaanvraag werd afgesloten met een weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd bevestigd door het CGVS en uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werden afgesloten met een weigering van inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Bijgevolg heeft u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. Deze beoordeling staat dan ook vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Aan het relaas dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag doet, kan immers geen enkel geloof worden gehecht.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat uit de informatie in uw administratief dossier blijkt dat u wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten. Er werd een Interpol Red Notice tegen u uitgevaardigd. Uit een verzoek van Interpol Astana aan de Belgische Federale Politie van 13 februari 2018 blijkt dat er op 18 augustus 2000 een strafzaak tegen u werd geopend, en op 31 januari 2001 een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, op basis van artikel 96 paragraaf 2 (moord), artikel 125 paragraaf 2 (ontvoering) en artikel 181 paragraaf 3 (afpersing) van de Kazachse strafwet.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u geen dader bent in de strafzaak in kwestie, wel integendeel: u zou juist de broer zijn van één van de ontvoeringsslachtoffers en de neef van het dodelijke slachtoffer. I.A. (...), het werkelijke brein achter de ontvoering, afpersing en moord, zou u valselijk beschuldigd hebben van de misdaad. Als gevolg daarvan wordt u onterecht verdacht door de Kazachse autoriteiten. Verder vreest u omwille van dezelfde zaak vermoord te worden door de familie van W. (...), het dodelijke slachtoffer van de ontvoering. U vreest ook dat de familie van de inmiddels overleden I.A. (...) of zijn maffiabende nog wraak op u zou kunnen nemen.

Aan uw verklaringen kan echter geen enkel geloof worden gehecht.

Vooreerst moet benadrukt worden dat uw houding allerminst verenigbaar is met de bewering dat u Kazachstan zou zijn ontvlucht wegens problemen met de maffia, valse beschuldigingen en bloedwraak. U hield de ware reden van uw vertrek immers jarenlang achter en pleegde flagrante identiteitsfraude: u verblijft al sedert 2004 in België onder een valse identiteit, deed driemaal een verzoek om internationale bescherming

onder die valse identiteit, en slaagde erin u onder die valse identiteit te laten regulariseren en zelfs de Belgische nationaliteit te verkrijgen. U biedt geen afdoende verklaring voor de reden van deze fraude. U verklaart immers dat u de identiteitsfraude pleegde uit vrees teruggestuurd te worden naar Kazachstan. Behalve uw angst om teruggestuurd te worden, zo verklaart u, had u bovendien geen kennis van de Belgische wetgeving en procedures (CGVS p. 15). In de eerste plaats is het al volkomen onzinnig dat u het nog nodig zou vinden om zomaar een verhaal te verzinnen om asiel mee te verkrijgen indien u werkelijk een vrees zou hebben voor de Kazachse maffia, én bloedwraak, én de autoriteiten. Mocht u immers oprecht een dergelijke opeenstapeling van problemen kennen in Kazachstan, zou er geen logischere plek zijn om daarover te vertellen dan bij de asielinstanties. Dat u toch de voorkeur gaf aan een verzonnen verhaal, is dan ook niet ernstig.

Verder moet worden opgemerkt dat u na uw initiële poging om onder een valse identiteit asiel te krijgen – uit angst of uit gebrek aan kennis - nog ruimschoots de kans had om de zaken recht te zetten in de procedures die u daaropvolgend aanspande. Nadat immers bleek dat uw verzonnen asielrelaas en identiteit niet tot de gewenste uitkomst leidden, en de internationale bescherming u werd geweigerd, bleef u halsstarrig vasthouden aan uw valse relaas en identiteit. U ging in beroep tegen de beslissing van het CGVS als T.M. (...) en diende onder dezelfde identiteit liefst nog twee volgende verzoeken in, eens op 3 maart 2006, en eens op 11 juni 2009, die telkens opnieuw tot een weigering leidden. Indien al zou kunnen worden aangenomen dat u zich uit angst verplicht voelde een valse identiteit aan te nemen, quod non, dan nog zou redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u, nadat u merkt dat uw verzonnen verhaal niet werkt, toch de ware toedracht zou vertellen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat u ook toen het systeem in dit land niet kende. Pas nadat u werd opgepakt en een advocaat kreeg, zou u inzicht verkregen hebben in uw rechten (CGVS p. 15). Nochtans doorliep u meerdere asielprocedures, inclusief de beroepsprocedure voor de Raad van State bij uw eerste verzoek, waarbij u overigens ook al bijgestaan werd door een advocaat. Dat u zichzelf toch afschildert als iemand die niets wist van de Belgische (asiel)procedures en geen zicht had op zijn rechten, kan dan ook allerminst ernstig worden genomen. Uw uitleg voor het achterhouden van uw ware identiteit volstaat dan ook niet.

Ook toen u uw pogingen om internationale bescherming te krijgen in België uiteindelijk opgaf, bleef u de Belgische instanties misleiden door zich te beroepen op dezelfde valse identiteit bij uw succesvolle poging om geregulariseerd te worden en uiteindelijk de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Pas wanneer onomstotelijk was komen vast te staan dat u A.S. (...) bent, en u dus geen andere keuze meer had, kwam u met het beweerde “ware verhaal” naar voren. Uw houding sinds uw aankomst in België toont dat u te kwader trouw heeft gehandeld en dat u uw gerechtelijke problemen in Kazachstan ten allen prijze verborgen heeft willen houden voor de Belgische autoriteiten, tot op het moment dat u effectief werd gearresteerd. De door u gepleegde identiteitsfraude, de jarenlange misleiding, en het ontbreken van een zinnige uitleg daarvoor, zetten uw algemene geloofwaardigheid, en zo ook de geloofwaardigheid van uw relaas, bijzonder ernstig onder druk.

Daarnaast zijn uw verklaringen tegenstrijdig, volatiel, onlogisch en onaannemelijk.

Uw asielrelaas steunt aan de basis volledig op de bewering dat I.A. (...) u allerlei vertrouwelijke informatie over de ontvoering en moord op uw familieleden toevertrouwde (hij vertelde u over de moord op W. (...), en over het feit dat A. (...) zélf achter de ontvoering zat). Daardoor ontstonden twee problemen: I. (...) wil wraak op u omdat u de info doorgaf aan W. (...)’s broer R. (...), en W. (...)’s familie wil wraak op u omdat u de info naar R. (...) mening te laat doorgaf.

Alleen al het gegeven dát I. (...) u zoveel info zou doorspelen, komt echter volstrekt onlogisch over.

U omschrijft I.A. (...) als een bekende maffioso, een topfiguur binnen de maffia, die gerespecteerd wordt door andere maffiabendes (Verklaringen VVIB rubriek 17). Hij is bekend in Kazachstan en als er iets gebeurd is, is hij dé persoon om aan te spreken (CGVS p. 9). Deze man en zijn bende zouden achter de ontvoering van uw broer A. (...) en neef W. (...) en de moord op W. (...) zitten (CGVS p. 11). Uw verklaringen over I.A. (...)’s gedrag zijn echter bijzonder onaannemelijk. Hij nodigde u uit en vertelde u zomaar dat hij niet gewoon een bemiddelaar was, maar betrokken bij de misdaad. Hij vertelde u dat W. (...) niet stierf aan een hartstilstand tijdens gevangenschap, maar werd vermoord (CGVS p. 7, 9, 11). Het is ondenkbaar dat deze machtige maffioso aan u, nota bene een familielid van de ontvoerde personen, vrijwillig zou opbiechten dat hij de misdaad mee gepleegd heeft, én dat er moord in het spel is in plaats van enkel ontvoering en een spijtig overlijden door een hartstilstand. Dat hij dat bovendien doet zonder enige aanwijsbare reden, alleen maar om u vervolgens te bedreigen dat u het zeker niet mocht doorvertellen, valt nog minder te begrijpen.

Uw onlogische verklaringen betreffende het gedrag van I.A. (...) brengen de geloofwaardigheid van uw relaas zo al bij voorbaat ernstige schade toe.

Uw verklaringen over de bekentenissen die I.A. (...) bij u aflegde zijn bovendien tegenstrijdig, wat uw geloofwaardigheid nog verder onderuit haalt.

Zoals hierboven uiteengezet beweert u tijdens uw CGVS-gehoor dat I.A. (...) u van bij het begin vertelde dat zijn mensen achter de ontvoering zaten (CGVS p. 9, 11). Echter kan worden vastgesteld dat u tijdens uw politieverhoor van 24 mei 2019, in het kader van de door u gepleegde identiteitsfraude, specifiek gevraagd werd of I.A. (...) met de ontvoerders in het complot zat. U claimde toen dat niet te weten: I. (...) had u enkel gezegd om niet naar de politie te stappen (verhoor 22.05.2019 p. 4). Uw uitspraak van het CGVS is daarmee compleet tegenstrijdig. Bij confrontatie met uw uitspraak van op uw politieverhoor komt u niet verder dan te

herhalen dat I. (...) wél betrokken was, en dat het zijn plan was. Dat verklaart niet waarom u bij de politie beweerde dat niet te weten. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Het gaat hier immers niet over een detail, maar over de kern van uw asielrelaas, namelijk dat I.A. (...) zelf tegen u vertelde dat hij achter de ontvoering zat, wat u volgens A. (...) niet had mogen doorvertellen aan R. (...), en wat u volgens R. (...) juist eerder had moeten doorvertellen.

U spreekt zichzelf ook lijnrecht tegen over wat I.A. (...) u precies vertelde over de dood van W. (...) tijdens zijn ontvoering.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nog dat W. (...) stierf door de omstandigheden van zijn gevangenschap: hij sukkelde immers al langer met zijn gezondheid. Dat zouden I.A. (...) en zijn bende zo lang mogelijk verborgen willen houden hebben (Verklaringen VVIB rubriek 17). Tijdens uw CGVS-gehoor beweert u dan weer dat I. (...) u vrijwillig liet weten (via F. (...)) dat W. (...) niet gestorven was door een hartstilstand, maar dat hij eigenlijk was vermoord (CGVS p. 7). Toen u hem confronteerde en vroeg waarom W. (...) niet ook gewoon kon worden vrijgelaten, zei I. (...) u dat dat nu eenmaal het gevolg was van het feit dat jullie 60.000 in plaats van 100.000 dollar losgeld hadden betaald. Tegen R. (...) loog I. (...) dat W. (...) een hartstilstand had gekregen. I. (...) verbod u om R. (...) de waarheid te vertellen, omdat die anders naar de politie zou kunnen stappen en I. (...) in de problemen brengen (CGVS p. 7-8). Ook deze versie van de feiten houdt u echter niet lang vol. Immers, wat later tijdens uw gehoor beweert u (in een poging om te verklaren waarom R. (...) vreemd genoeg niet al in 1997 naar de politie stapte, toen bleek dat zijn broer toch al gestorven was) dat I. (...) tegen R. (...) had verteld dat hij de moordenaar van W. (...) zelf al gedood had (waardoor R. (...) dus niet meer naar de politie zou hoeven te stappen). Wanneer u gevraagd wordt waarom I. (...) op dergelijke manier zélf zou verraden dat W. (...) werd vermoord, herhaalt u eerst uw eerdere uitspraak. Vervolgens stelt u dat I. (...) zowel aan u als aan R. (...) vertelde dat W. (...) stierf aan een hartstilstand, waarmee u uw eerdere uitspraken over de moord op R. (...) compleet tegenspreekt. Tot slot stelt u plots dat u geen idee heeft of W. (...) werd vermoord of niet (CGVS p. 13-14), wat ook op geen enkele manier te rijmen valt met uw eerdere uitspraken over wat I. (...) u allemaal vertelde over de moord op W. (...). Het gegeven dat u zichzelf op dergelijke kernelementen van de zaak volledig tegenspreekt tijdens uw pogingen om andere onlogische elementen te verklaren, komt bijzonder geïmproviseerd over en schaadt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de bewering als zou I.A. (...) u allerlei informatie meegedeeld hebben over de ontvoering en moord. Uw onlogische en tegenstrijdige verklaringen hierover - over de start van uw problemen - zetten de geloofwaardigheid van uw relaas volledig op de helling.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over de gevolgen ná de ontvoering van A. (...) en W. (...) en de moord op W. (...).

Zo legde u volatiele verklaringen af over wat er gebeurde met R. (...) nadat hij in 2000 de politie verwittigde, hetgeen leidde tot de rechtszaak tegen en veroordeling van I.A. (...) in de ontvoeringszaak.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nog dat R. (...) nog in Kazachstan verblijft maar niks te vrezen heeft van I.A. (...)’s maffia, omdat zijn broer toch al gestorven was, en omdat I. (...) u (en niet R. (...)) ervan verdacht met de politie gesproken te hebben. Nochtans had u vlak tevoren nog verklaard dat I. (...) u én R. (...) ervan verdacht naar de politie gestapt te zijn (Verklaringen VVIB rubriek 17). Dat is op zich al volatiel. Wanneer u tijdens uw CGVS-gehoor wordt gevraagd of de maffia R. (...) niet bedreigt, gezien hij toch juist wel (in tegenstelling tot u) met de politie had gesproken, verklaart u dat R. (...) wel degelijk door de maffia werd bedreigd. U vervalt echter opnieuw in volatiliteit: bij verdere bevraging blijken die “bedreigingen” tegen R. (...) helemaal geen bedreigingen te zijn. U stelt dat I.A. (...) gewoon probeerde uw neef R. (...) ervan te overtuigen dat hij onschuldig was, hetgeen bezwaarlijk een bedreiging kan worden genoemd. Wanneer opnieuw gevraagd wordt of er nu wel of geen bedreigingen waren tegen R. (...), stelt u deze keer van niet (CGVS p. 13). Dergelijke volatiele uitleg kan niet overtuigen, en bovendien blijft het volstrekt onlogisch dat R. (...) helemaal niks te vrezen heeft van I.A. (...) (of zijn maffia, of zijn familie), maar u wel. Bij confrontatie daarmee stelt u vaagweg dat uw situatie veranderde, dat I. (...) u beschuldigde, en dat hij zelf afstand nam van alles, een uitspraak waarmee u niet veel duidelijkheid brengt. Nog later stelt u bizar genoeg dat de familie van I.A. (...) verhuisd is uit Almati omdat ze R. (...) en zijn familie (waar u uiteindelijk ook toe behoort) vrezen (CGVS p. 15). Dergelijke uitleg houdt geen steek. U slaagt er niet in te verklaren hoe het komt dat R. (...), die I. (...)’s problemen met het gerecht deed ontstaan door naar de politie te stappen, niets verweten wordt, terwijl u, die I.A. (...) niets heeft misdaan, door zijn maffia met de dood wordt bedreigd.

Verder claimt u meermaals dat de maffiabende van A. (...) uw familie is blijven lastigvallen. Ook daarover legt u volatiele verklaringen af.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat de maffia uw vrouw en kinderen in Kazachstan terroriseerden (Verklaringen VVIB rubriek 14). Tijdens uw CGVS-gehoor stelt u dat A. (...) zei dat hij u nooit met rust zou laten en overal te pakken zou krijgen, en dat hij de maffia heeft ingeschakeld om uw gezin te bedreigen. Wanneer u gevraagd wordt om daarover uit te weiden, blijkt er opnieuw niet zo veel aan te zijn. U zou van uw zus vernomen hebben dat uw familie werd bedreigd, maar weet niet in welke omstandigheden zij dat vernam. Bij herhaling van de vraag claimt u dat uw gezin al twintig jaar als vluchtelingen leeft, maar legt opnieuw niet uit op welke manier ze dan bedreigd werden door de maffia. Uiteindelijk geeft u toe dat de maffia helemaal niks tegen uw gezin heeft ondernomen, maar dat “de angst nog steeds aanwezig is” en dat er elk ogenblik iets kan gebeuren (CGVS p. 9-10). Het gegeven dat u eerst zo stellig beweert dat uw familie door de maffia

werd lastiggevallen, terwijl er uiteindelijk niks gebeurd blijkt te zijn, geeft uw verklaringen andermaal een zeer geïmproviseerde indruk en haalt uw geloofwaardigheid nog verder onderuit. Behalve uw oorspronkelijke bewering dat uw familie werd bedreigd – hetgeen dus niet blijkt te kloppen – haalt u overigens geen enkele indicatie aan dat de mafia nog naar u op zoek zouden zijn.

Ook uw bewering dat R. (...) en W. (...)’s zoon R. (...) nu uw vijanden zou zijn en dat u bloedwraak vreest van hen vreest, is van elke logica gespeend; en ook hierover zijn uw verklaringen niet consistent.

U beweert immers dat uw neef R. (...) en W. (...)’s zoon R. (...) u zelf ook beschuldigen van de ontvoering en van wat er met W. (...) gebeurd is. R. (...) zou denken dat zijn broer W. (...) stierf doordat u R. (...) niet meteen vertelde dat I. (...) achter de ontvoering zat. Had u dat wel gedaan, zo denkt R. (...), had W. (...) misschien kunnen worden gered. Even later tijdens uw CGVS-gehoor stelt u dat R. (...)’s beschuldigingen nog verder gaan: hij zou u er zelfs van verdenken de opdrachtgever te zijn van de moord en dat I. (...) uw handlanger was. R. (...) zou ooit uw oom vermoord hebben, en denkt dat u op die manier – via de ontvoering – wraak op hem wou nemen (CGVS p. 9). Meteen daarna ontkent u dat dan weer compleet: nu stelt u dat R. (...) niét denkt dat u de organisator van de misdaad bent, maar u enkel verwijt dat u niet meteen vertelde dat I. (...) achter de ontvoering zat. U houdt het echter vaag en stelt vervolgens dat u eigenlijk niet weet wat er gezegd wordt over u en dat uw familie geen contact meer gehad heeft met R. (...) (CGVS p. 10). Uw inconsistente verklaringen over wat R. (...) u nu precies verwijt komen andermaal geïmproviseerd over en brengen uw geloofwaardigheid nog meer schade toe.

Uw inconsistente en volatiele verklaringen over de nasleep van de ontvoering en moord halen de geloofwaardigheid compleet onderuit van de bewering dat I.A. (...) (of zijn familie) of R. (...) en R. (...) wraak op u zouden willen nemen.

Er moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Kazachstan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt tot slot – zij het slechts zijdelings – nog een vrees aan voor de Kazachse autoriteiten. U claimt dat u de politie in normale omstandigheden niet zou vrezen, maar dat u vreest dat de mafia hen smeergeld betaald hebben om achter u aan te gaan (CGVS p. 11). Gezien echter geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u voorgestelde asielrelaas en de problemen met I.A. (...), kan het CGVS niet anders dan concluderen dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat de autoriteiten smeergeld zouden hebben gekregen van A. (...)’s mafia om u ten onrechte achterna te gaan. Voorts staat het de autoriteiten van een rechtsstaat vrij om onderzoek te voeren naar schendingen van haar wetten en tot vervolging over te gaan indien er onrechtmatigheden werden vastgesteld. Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het CGVS zich niet uitspreekt over schuld of onschuld betreffende de feiten die u ten laste worden gelegd. Het is niet de taak van het CGVS om zich in de plaats te stellen van de bevoegde rechtbank die ten gronde over de feiten moet oordelen. Het CGVS dient enkel te beoordelen of er in uw geval een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Los van dit alles verklaart u nog dat uw zus Z. (...) en haar echtgenoot in 2003 of in 2004 “in mysterieuze omstandigheden” om het leven kwamen in Kazachstan. U verbindt deze dood niet expliciet aan uw asielrelaas, maar voor de volledigheid kan toch het volgende worden opgemerkt. Wanneer u verder bevraagd wordt over het overlijden van uw zus en schoonbroer blijken de omstandigheden dan toch niet zo mysterieus te zijn. U verklaart dat zij om het leven kwamen bij een tragisch verkeersongeval, maar meent dat het evengoed moord kan geweest zijn. U slaagt er echter niet in duidelijk te maken waarom u dat denkt: u kan geen enkele concrete indicatie geven die op moord zou wijzen, heeft enkel gehoord dat ze tegen een vrachtwagen botsten, u weet niet of er een onderzoek ingesteld werd naar het ongeval en weet niet wat er aan de hand was. Uiteindelijk stelt u dat het wegens de fysieke afstand moeilijk was om de exacte doodsoorzaak van uw zus te kennen (CGVS p.5-6). De vage suggestie dat uw zus mogelijk vermoord werd, zonder dat daar ook maar één concrete aanwijzing voor is, is dan ook niet ernstig. Ook uit het spijtige overlijden van uw zus Z. (...) en haar man kan dan ook niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Kazachstan.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten vormen een aanwijzing van uw (ware) identiteit en herkomst, maar dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande. De documenten in verband met de verschillende Belgische procedures tonen uw traject in België aan, maar dat traject staat op zich niet ter discussie. Het rapport van Amnesty International, opgesteld in 2010, handelt over martelingen in detentie in Kazachstan. Het rapport stelt dat hoewel de Kazachse overheden inspanningen doen om komaf te maken met martelingen in detentie, dat de praktijk nog steeds voorkomt. Amnesty international formuleert ook enkele aanbevelingen voor de Kazachse autoriteiten om hun inspanningen tegen dergelijke praktijken verder te zetten. Zij opgemerkt dat u vooreerst zelf geen enkele vrees aanhaalt die verband houdt met de omstandigheden in Kazachse gevangenissen, laat staan dat u uitlegt hoe dit rapport betrekking heeft op uw persoonlijke situatie. Evenmin toont dit rapport uit 2010 aan dat u, mocht u bij een terugkeer naar Kazachstan vandaag aangehouden of veroordeeld worden, de facto in een mensonwaardige situatie terecht zou komen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker betoogt vooreerst dat zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming niet mag worden beschouwd als volgend verzoek. Hij doet gelden:

“In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat het verzoek van 20 februari 2023 een volgend verzoek is.

De eerdere verzoeken werd echter ingediend onder een valse identiteit en kunnen dan ook geen enkel rechtsgevolg met zich brengen.

Net zoals de verzoekende partij door de ontdekking van zijn identiteit al zijn rechten heeft verloren (verlies nationaliteit, verlies verblijfsrecht etc...) kunnen zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming te vragen geen enkel rechtsgevolg meer resorteren en dient zijn huidig aanvraag te worden behandeld als een eerste vraag voor internationale bescherming, quod non.

Het betreft zijn eerste en enige aanvraag onder zijn werkelijke ideniteit.”

2.2. Verzoeker stelt vervolgens dat er hoe dan ook nieuwe elementen “worden aangebracht die de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. (Art. 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker betoogt in dit kader vooreerst:

“Dat het vaststaat dat de verzoekende partij internationaal geseind is voor zeer zware feiten, die echter al zeer ver in het verleden liggen en waarvan het volstrekt niet duidelijk is wat er van dit strafonderzoek geworden is.

Zoals uiteengezet zijn de feiten waarvan de verzoekende partij gezocht wordt zonder meer volstrekt ongeloofwaardig.

Hij wordt er van verdacht dat hij (als mededader?) zijn eigen broer zou hebben ontvoerd voor een losgeld en vervolgens 2 moorden zou hebben gepleegd.

Hier kan niet het minste geloof aan worden gehecht.

Dat het sowieso abnormaal is dat er nog iemand zou worden gezocht voor zijn aandeel in feiten die dateren van 26 jaar geleden, waarbij men 3 jaar gewacht heeft voor een eerste arrestatie en 17 jaar gewacht heeft voor een seining. (Zie Stuk 4)

Dat er volgens de seining heel wat andere personen betrokken zouden zijn geweest bij deze feiten en dit onderzoek toch al resultaten moet hebben opgeleverd.

Dat verzoekende partij niet vermag contact op te nemen met de autoriteiten van Kazakstan die hem zoeken.

Dat dit gegeven in alle geval moet worden aangemerkt als nieuwe feiten en wat aanleiding dient te geven tot een onderzoek ten gronde en geen niet-ontvankelijkheidsverklaring.

Dat het uitermate bevreemdend is dat inde bestreden beslissing totaal voorbij gegaan wordt aan de inhoud van de seining en de ongeloofwaardigheid van de feiten die hierin worden omschreven.

Dat ook geen enkele aandacht wordt geschonken aan het abnormale verloop van deze strafprocedure. (feiten zijn 26 jaar oud!)

Dat de beslissing om deze redenen meet worden vernietigd en voor onderzoek ten gronde moet worden teruggestuurd naar het CGVS.

Dat in ieder geval moet worden onderzocht was de stand is van de procedure, wat de inhoud is van het gerechtelijk dossier en welke gevolgen het onderzoek al heeft gekend.”

2.3. Verder doet verzoeker gelden dat in de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld wordt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Verzoeker voert in dit kader vooreerst aan:

“Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de identiteitsfraude, de jarenlange misleiding en het ontbreken van een zinnige uitleg de algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij onder druk.

De identiteitsfraude is een feit maar het is precies de grote vrees van de verzoekende partij voor een gedwongen repatriëring die hem er toe heeft aangezet om voor deze valse identiteit te kiezen.

Dat hij een terechte vrees koesterde dat men hem geen internationale bescherming zou geven voor de feiten van gemeen recht waarvan hij het slachtoffer werd, blijkt al uit de bestreden beslissing.

Dat, ten onrechte, dergelijke feiten zelden aanleiding geven tot een gunstige beslissing voor internationale bescherming.

Dat eens verzoekende partij deze weg had gekozen, er ook geen weg terug meer was. Dat het toegeven van het gebruik van een valse identiteit meer dan waarschijnlijk de kans op een legaal verblijf zou hypothekeren, en wat ook door de bestreden beslissing bevestigd wordt.

Dat opnieuw moet worden benadrukt dat de machtiging tot verblijf die de verzoekende partij heeft bekomen op 24 September 2009, werd ingewilligd zonder dat zijn identiteit was aangetoond met enig stuk. (Stukken 3 en 4)

Dat wanneer verzoekende partij vervolgens zijn ware identiteit had prijsgegeven, hij dit verblijfsrecht terug zou hebben verloren.

Dat er inderdaad geen weg meer terug was.

Dat dit alles geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij nu al bijna 20 jaar in het land verblijft en zich hier altijd voorbeeldig heeft gedragen, waardoor hij aanspraak zou moeten kunnen maken op een verder verblijf.

Dat deze voorgeschiedenis geen enkele afbreuk doet, of mag doen, aan de geloofwaardigheid van zijn huidig asielrelaas.”

Verzoeker vervolgt:

“Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij tegenstrijdig, volatiel, onlogische en onaannemelijk zijn.

In de bestreden beslissing worden de opeenvolgende verklaringen die de verzoekende partij in een période van ongeveer 4 jaar hierover heeft afgelegd minutieus naast elkaar gelegd om tegenstrijdigheden te zoeken.

Dat hierbij aandacht moet worden geschonken aan de vaststelling dat de feiten al dateren van zo'n 24 jaar geleden!

Dat zo lang na de feiten het niet meer dan normaal is dat de herinnering vervaagt.

Dat de essentie van het asielrelaas van belang is, niet de details.”

Tevens stelt verzoeker:

“Dat I.A. (...) info heeft doorgespeeld aan de verzoekende partij is helemaal niet onlogisch.

Dat geen van de betrokken partijen weet wat er met W. (...) is gebeurd.

Voor de info hierover waren zij alien afhankelijk van I. (...).

Dat volgens de verklaring van de verzoekende partij het om een bekende mafiageur gaat.

Door aan de verzoekende partij duidelijk te maken dat zijn mafiabende verantwoordelijk was voor deze ontvoering, heeft I.A. (...) juist zijn gezag doen gelden en aan de verzoekende partij duidelijk gemaakt dat hij in geen geval zelf naar de politie mocht gaan.

Dat de broer van de verzoekende partij zelf ook ontvoerd werd en tegen een losgeld werd vrijgelaten.

Dat de verzoekende partij uiteraard deze dader diende te vrezen.

Het overlijden van W. (...) heeft dit alles nog meer versterkt.

Dit overlijden heeft de verzoekende partij nog meer angst aangejaagd.

Dat I. (...) hem ook duidelijk heeft bedreigd en hem na de feiten nog jarenlang in het oog gehouden en gecontroleerd.

Dat het in deze omstandigheden helemaal niet als onlogisch kan worden gezien dat I. (...) de verzoekende partij waarschuwde dat zijn bende achter de ontvoering zat.”

Verder betoogt verzoeker:

“Dat de vraag of I. (...) tegen de verzoekende partij al dan niet heeft gezegd dat W. (...) vermoord werd, dan wel of hij gestorven is door een hartfalen, eigenlijk weinig ter zake doet.

Dat hij overleden is tijdens de ontvoering en niemand van de andere betrokkenen weet wat er met hem gebeurd is.

Dat de verklaring dat hij door een hartfalen overleden is, en wat niet mocht worden gecontroleerd, sowie alle berokkenen ongetwijfeld zal hebben doen twijfelen of dit wel effectief zo was.

Dat zo lang hier geen zekerheid over bestond konden de betrokkenen hier ook weinig tegen inbrengen. Zonder harde bewijzen tegen de mafia konden zij het niet riskeren om naar de politie te Stappen.

Dit geldt zoveel te meer daar I. (...) er aan toe voegde dat de verantwoordelijke van de ontvoering op zijn beurt werd gedood.

Door te zeggen dat W. (...) dood was, heeft hij de verzoekende partij nog meer angst aangejaagd, en wat ook de bedoeling was.

Zoals reeds gesteld was de broer van de verzoekende partij ook 1 van de ontvoerde en werd hij vrijgelaten tegen betaling van een losgeld.

Dat hij aan R. (...) duidelijk een andere boodschap heeft willen geven.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid wordt gezocht tussen het verhoor door het CGVS en de verklaring aan de politie van 24 mei 2019.

Dat de verklaring van de politie niet dezelfde waarde heeft als een verhoor door de asielinstanties. Dat de finaliteit van een dergelijk verhoor gans anders is en de vragen ook niet vergelijkbaar zijn.

Dat hij bij zijn ondervraging door de politie er geen belang bij had om te verklaren dat I. (...) mee in het complot van de ontvoering zat. Dat hij dit ook niet heeft uitgesloten en dit ook impliciet uit zijn verklaringen kan worden afgeleid, vandaar ook de vraag van de verbalisanten."

Verzoeker vervolgt:

"Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt over de gevolgen na de ontvoering.

Dat echter de verzoekende partij kort na zijn arrestatie is gevlucht. Dat hij sedertdien geen contact meer heeft met R. (...) of zijn familie.

Dat zijn verklaringen over de situatie van R. (...) na zijn vertrek dan ook eerder speculaties zijn en van horen zeggen.

Dat hij hiervan niet het fijne weet.

Dat dit ook niet wezenlijk is in het asielrelaas."

Eveneens voert verzoeker aan:

"In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat de verzoekende partij volatiele verklaringen aflegt over het lastigvallen van zijn familie door de mafiabende van A. (...) .

Feit is dat de verzoekende partij en zijn familie een grote vrees hadden voor deze bende.

Dat deze vrees overduidelijk het gevolg was van de ernstige bedreigingen door A. (...) zelf aan het adres van de verzoekende partij.

Dat zij de vlucht hebben genomen en zich zelf in Azerbeidjan en Rusland niet veilig voelden."

Voorts doet verzoeker gelden:

"Dat de vrees voor wraak door zijn neef R. (...) en de zoon van W. (...) mogelijk niet erg concreet is maar het wel een feit is dat deze familie met verzoekende partij en hun familie gebroken hebben en hem verwijten hen niet tijdig op de hoogte te hebben gebracht van de betrokkenheid van I. (...) .

Dat in de gemeenschap van de verzoekende partij, het traditioneel is dat families zeer zware gevolgen verbinden aan dergelijke feiten en de kans groot is dat dit aanleiding zal geven tot wraakacties, indien de omstandigheden dit voor de familie van R. (...) en W. (...) mogelijk maken (bvb. bij een gedwongen repatriëring naar Kazakstan)

Dat het vaststaat dat de familie waarvoor de verzoekende partij vreest, door de feiten waarbij de verzoekende partij ongewild betrokken was, een familielid verloren hebben.

Dat deze familie of sommigen onder hen, hierin gesterkt door de vlucht van de verzoekende partij en zij familie, en door het vestrijken van de tijd alleen maar sterker zullen zij gaan geloven in de schuld van de verzoekende partij."

Verzoeker geeft verder aan:

"Verzoekende partij heeft wel degelijk afdoende aangetoond dat hij en zijn familie gegronde vrees koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en zij een reëel risico lopen op een lijden van ernstige schade.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij slechts zijdelings een vrees voor de Kazachse autoriteiten aanhaalt.

Dat de verzoekende partij nochthans bij zijn ondervraging door de politie op 22 mei 2019 duidelijk heeft aangegeven dat hij slecht werd behandeld bij zijn arrestatie in 2000 (hij werd geslagen, 3 dagen vastgehouden zonder eten of drinken, bedreigd met honden) om hem ten onrechte tot bekentenissen te doen overgaan.

Dat bij het verhoor door het CGVS herhaaldelijk werd verwezen naar dit verhoor zodat er van werd uitgegaan dat wat hier al in werd verklaard niet diende te worden herhaald.

Dat de verzoekende partij er nog aan toevoegde dat hij vreesde dat de mafia de politie smeergeld betaald hebben om achter hem aan te gaan.

Dat het eigenaardige verloop van het strafonderzoek een duidelijke indicatie is in die richting

Dat precies ook om deze redenen, het verslag werd bijgebracht van A.I. waarin werd bevestigd dat de politiediensten inderdaad gebruik maken van geweld om verdachten tot bekentenissen te laten overgaan.

Dat het algemeen geweten is dat in landen die voorheen deel uitmaakten van de USSR en thans nog in de invloedssfeer van Rusland liggen, rechtvaardige rechtspraak zeldzaam is en corruptie schering en inslag.

Dat de wijze waarop het onderzoek werd gevoerd en verloopt ook een duidelijke indicatie is dat er geen sprake kan zijn van een eerlijk proces.

Zo veel jaren na datum wordt concludant nog altijd gezocht terwijl het volstrekt onduidelijk is wat er tot op heden gebeurd is met het onderzoek. Dat er nochtans heel wat andere partij en ook betrokken zouden zijn geweest bij de zaak (Zie Stuk).

De feiten waarvan hij wordt verdacht zijn zonder meet hallucinant en ongeloofwaardig.

Hij wordt er van verdacht dat hij (als mededader?) zijn eigen broer zou hebben ontvoerd voor een losgeld en vervolgens 2 moorden zou hebben gepleegd.

Hier kan niet het minste geloof aan worden gehecht.

Dat het sowieso abnormaal is dat er nog iemand zou worden gezocht voor zijn aandeel in feiten die dateren van 26 jaar geleden, waarbij men 3 jaar gewacht heeft voor een eerste arrestatie en 17 jaar gewacht heeft voor een seining. (Zie Stuk 4)

Dat de verzoekende partij de vrees aannemelijk maakt dat hij in Kazakstan geen eerlijk proces zal krijgen. Dat elke redelijke termijn in dit dossier is overschreden.

Dat op dit essentiële punt van zijn verzoek om bescherming de verzoekende partij altijd consistente verklaringen heeft afgelegd, nl. dat hij vervolging vreest voor ernstige feiten waar hij geen schuld aan heeft doch integendeel het slachtoffer was en waarvoor de maffia in Kazakstan, de werkelijke daders, hem willen doen opdraaien."

Met betrekking tot het overlijden van zijn zus, verklaart verzoeker:

"Dat de verwijzing naar het ongeval van de zus van de verzoekende partij en diens echtgenoot illustratief is voor de gemoedsgesteldheid van de verzoekende partij en diens familie.

Het toch niet zo gebruikelijke ongeval, botsing met een vrachtwagen, waarbij beiden het leven laten, is onmiddellijk ook een reden om te denken aan een afrekening.

Er is geen concreet en hard bewijs, maar het is opnieuw een groot toeval.

Omdat zij geen contacten meer hebben ter plaatse en zeker geen contact kunnen leggen met de overheid is het voor hen ook onmogelijk om zekerheid te bekomen."

Verzoeker concludeert:

"Ten onrechte werd het verzoek niet ontvankelijk verklaard.

De vraag om bescherming dient alleszins ten gronde worden onderzocht en teruggezonden naar het C.G.V.S. die klaarheid moet bekomen over de stand en de inhoud van het strafonderzoek waarvan wordt aangenomen dat hij hiervoor nog altijd geseind staat.

Alleszins wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat er geen element bestaat waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping, het non-refoulemen beginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dat de vrees voor de praktijken van de politie in Kazakstan, en voor een oneerlijk proces duidelijk zijn uiteengezet. Dat hiervoor o.m. naar de feitelijke uiteenzetting en het punt 3.2.6 hierboven kan worden verwezen.

Dat ook de vrees voor de mafia, en eventueel zelf de familie van het slachtoffer van de ontvoering ook substantieel is.

Dat de raadkamer de verzoekende partij ook terecht in vrijheid heeft gesteld, wat moeilijk te rijmen valt met een gedwongen verwijdering. (Zie Stuk 6)

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing moet worden hervormd en minstens dient te worden gezegd voor recht dat de verzoekende partij niet mag worden verwijderd of teruggedreven naar Kazakstan of enige andere staat die hem zou uitleveren aan Kazakstan."

2.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"IN HOOFDORDE:

De bestreden beslissing te vernietigen en voor onderzoek ten gronde terug te verzenden naar het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Te zeggen voor recht dat in afwachting van een beslissing ten gronde verzoekende partij niet mag worden verwijderd of teruggedreven naar Kazakstan of enige andere staat die hem zou uitleveren aan Kazakstan;

IN ONDERGESCHIKTE ORDE:

De bestreden beslissing te hervormen en de vraag om internationale bescherming van de verzoekende partij gegrond te verklaren en hem te erkennen als vluchteling, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen".

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. Schrijven DVZ dd. 05/12/0014 met inlichtingen dossier verzoekende partij, met eigen onderlijning

3. Beslissing DVZ dd. 24/09/2009, machtiging verblijf

4. Seining Interpol

5. Verhoor Politie Geel 22/05/2019

6. Beslissing raadkamer 20 juni 2023”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoeker tracht in het voorliggende verzoekschrift aan te vechten dat er in (de conclusie van) de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er geen element bestaat waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving het non-refoulement beginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volgens hem wordt dit ten onrechte aangegeven in de bestreden beslissing, dient de bestreden beslissing op dit vlak te worden hervormd en dient minstens voor recht te worden gezegd dat hij niet mag worden verwijderd of teruggedreven naar Kazachstan of enige andere staat die hem aan Kazachstan zou uitleveren.

In de (conclusie van de) bestreden beslissing wordt in dit kader aangegeven: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet”.*

Deze passage werd in de bestreden beslissing opgenomen op grond van artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De voormelde passage in de bestreden beslissing kan op heden en voor de Raad echter niet worden aangevochten. De Raad spreekt zich te dezen, in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, immers niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de rechten van verzoeker bij een mogelijke terugdrijving of verwijdering naar Kazachstan is *in casu* niet aan de orde.

Het gegeven dat het CGVS, zoals *in casu*, van oordeel is dat een maatregel tot terugdrijving of verwijdering niet in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft op zich verder geen rechtsgevolgen en heeft niet tot gevolg dat er automatisch een bevel inzake zulke maatregel volgt op de bestreden beslissing. Het is slechts op het ogenblik dat aan de verzoeker daadwerkelijk zulk bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van zijn rechten in het geval van een terugdrijving of verwijdering naar Kazachstan zich opdringt. Verzoeker kan dan ook te gepasten tijde, met name indien hij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder – middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending van zijn rechten opwerpen.

3.2. Dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker geheel ten onrechte tracht te laten uitschijnen dat zijn onderhavige, vierde verzoek om internationale bescherming niet zou kunnen of mogen worden beschouwd als zijnde een volgend verzoek in de zin van de artikelen 51/8 en 57/6/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Dat verzoekers (verklaringen tijdens zijn) drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming geen rechtsgevolgen met zich zouden kunnen brengen omdat deze door verzoeker werden ingediend onder een valse identiteit en dat verzoekers huidige, vierde verzoek, dit louter omdat dit het eerste verzoek is dat verzoeker indient onder zijn werkelijke identiteit, als een eerste verzoek zou moeten worden beschouwd en behandeld, ontbeert namelijk iedere ernst.

De definitie van “volgend verzoek” in artikel 2, q) in de richtlijn 2013/32/ EU voorziet immers geen uitzonderingen en het enige criterium in deze definitie vormt de vraag of er al dan niet een “definitieve beslissing” over een vorig verzoek is genomen. Uit deze definitie van “volgend verzoek” volgt dat elk nieuw verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend nadat in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming een definitieve beslissing genomen werd als een volgend verzoek in de zin van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd (Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p.23-24). Het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste drie verzoeken om internationale bescherming

een valse identiteit opgaf, hetgeen overigens louter en alleen toe te schrijven is aan verzoeker zelf, verhindert derhalve in het geheel niet dat zijn huidige, vierde verzoek om internationale bescherming kan en moet beschouwd worden als een volgend verzoek om internationale bescherming in de zin van de artikelen 51/8 en 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijn hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van voormeld wetsartikel, wordt in de bestreden beslissing vooreerst geheel terecht gemotiveerd:

“Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielerzoek werd afgesloten met een weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd bevestigd door het CGVS en uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werden afgesloten met een weigering van inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Bijgevolg heeft u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. Deze beoordeling staat dan ook vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Aan het relaas dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag doet, kan immers geen enkel geloof worden gehecht.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat uit de informatie in uw administratief dossier blijkt dat u wordt gezocht door de Kazachse autoriteiten. Er werd een Interpol Red Notice tegen u uitgevaardigd. Uit een verzoek van Interpol Astana aan de Belgische Federale Politie van 13 februari 2018 blijkt dat er op 18 augustus 2000 een strafzaak tegen u werd geopend, en op 31 januari 2001 een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, op basis van artikel 96 paragraaf 2 (moord), artikel 125 paragraaf 2 (ontvoering) en artikel 181 paragraaf 3 (afpersing) van de Kazachse strafwet.

In het kader van uw huidige asielerzoek verklaart u dat u geen dader bent in de strafzaak in kwestie, wel integendeel: u zou juist de broer zijn van één van de ontvoeringsslachtoffers en de neef van het dodelijke slachtoffer. I.A. (...), het werkelijke brein achter de ontvoering, afpersing en moord, zou u valselyk beschuldigd hebben van de misdaad. Als gevolg daarvan wordt u onterecht verdacht door de Kazachse autoriteiten. Verder vreest u omwille van dezelfde zaak vermoord te worden door de familie van W. (...), het dodelijke slachtoffer van de ontvoering. U vreest ook dat de familie van de inmiddels overleden I.A. (...) of zijn maffiabende nog wraak op u zou kunnen nemen.

Aan uw verklaringen kan echter geen enkel geloof worden gehecht.

Vooreerst moet benadrukt worden dat uw houding allerminst verenigbaar is met de bewering dat u Kazachstan zou zijn ontvlucht wegens problemen met de maffia, valse beschuldigingen en bloedwraak. U hield de ware reden van uw vertrek immers jarenlang achter en pleegde flagrante identiteitsfraude: u verblijft al sedert 2004 in België onder een valse identiteit, deed driemaal een verzoek om internationale bescherming onder die valse identiteit, en slaagde erin u onder die valse identiteit te laten regulariseren en zelfs de Belgische nationaliteit te verkrijgen. U biedt geen afdoende verklaring voor de reden van deze fraude.

U verklaart immers dat u de identiteitsfraude pleegde uit vrees teruggestuurd te worden naar Kazachstan. Behalve uw angst om teruggestuurd te worden, zou verklaart u, had u bovendien geen kennis van de Belgische wetgeving en procedures (CGVS p. 15). In de eerste plaats is het al volkomen onzinnig dat u het nog nodig zou vinden om zomaar een verhaal te verzinnen om asiel mee te verkrijgen indien u werkelijk een vrees zou hebben voor de Kazachse maffia, én bloedwraak, én de autoriteiten. Mocht u immers oprecht een dergelijke opeenstapeling van problemen kennen in Kazachstan, zou er geen logischere plek zijn om

daarover te vertellen dan bij de asielinstanties. Dat u toch de voorkeur gaf aan een verzonnen verhaal, is dan ook niet ernstig.

Verder moet worden opgemerkt dat u na uw initiële poging om onder een valse identiteit asiel te krijgen – uit angst of uit gebrek aan kennis - nog ruimschoots de kans had om de zaken recht te zetten in de procedures die u daaropvolgend aanspande. Nadat immers bleek dat uw verzonnen asielrelaas en identiteit niet tot de gewenste uitkomst leidden, en de internationale bescherming u werd geweigerd, bleef u halsstarrig vasthouden aan uw valse relaas en identiteit. U ging in beroep tegen de beslissing van het CGVS als T.M. (...) en diende onder dezelfde identiteit liefst nog twee volgende verzoeken in, eens op 3 maart 2006, en eens op 11 juni 2009, die telkens opnieuw tot een weigering leidden. Indien al zou kunnen worden aangenomen dat u zich uit angst verplicht voelde een valse identiteit aan te nemen, quod non, dan nog zou redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u, nadat u merkt dat uw verzonnen verhaal niet werkt, toch de ware toedracht zou vertellen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat u ook toen het systeem in dit land niet kende. Pas nadat u werd opgepakt en een advocaat kreeg, zou u inzicht verkregen hebben in uw rechten (CGVS p. 15). Nochtans doorliep u meerdere asielprocedures, inclusief de beroepsprocedure voor de Raad van State bij uw eerste verzoek, waarbij u overigens ook al bijgestaan werd door een advocaat. Dat u zichzelf toch afschildert als iemand die niets wist van de Belgische (asiel)procedures en geen zicht had op zijn rechten, kan dan ook allerminst ernstig worden genomen. Uw uitleg voor het achterhouden van uw ware identiteit volstaat dan ook niet.

Ook toen u uw pogingen om internationale bescherming te krijgen in België uiteindelijk opgaf, bleef u de Belgische instanties misleiden door zich te beroepen op dezelfde valse identiteit bij uw succesvolle poging om geregulariseerd te worden en uiteindelijk de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Pas wanneer onomstotelijk was komen vast te staan dat u A.S. (...) bent, en u dus geen andere keuze meer had, kwam u met het beweerde “ware verhaal” naar voren. Uw houding sinds uw aankomst in België toont dat u te kwader trouw heeft gehandeld en dat u uw gerechtelijke problemen in Kazachstan ten allen prijze verborgen heeft willen houden voor de Belgische autoriteiten, tot op het moment dat u effectief werd gearresteerd. De door u gepleegde identiteitsfraude, de jarenlange misleiding, en het ontbreken van een zinnige uitleg daarvoor, zetten uw algemene geloofwaardigheid, en zo ook de geloofwaardigheid van uw relaas, bijzonder ernstig onder druk.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij eenvoudigweg herhaalt dat hij initieel schrik had om te worden teruggestuurd, dient te worden opgemerkt dat hij met deze loutere herhaling van deze reeds eerder door hem afgelegde verklaring geenszins afbreuk kan doen aan de terechte vaststelling dat het volkomen onzinnig is dat verzoeker, indien deze werkelijk nood had aan internationale bescherming omwille van een vrees voor vervolging voor zowel de Kazachse maffia, bloedwraak als de Kazachse autoriteiten, het nodig zou hebben gevonden om een valse identiteit en een vals verhaal te verzinnen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker doet aan deze vaststelling ook op generlei wijze afbreuk met de boude, algemene en ongefundeerde bewering dat dergelijke feiten toch niet tot de toekenning van internationale bescherming hadden of zouden kunnen leiden. Mocht verzoeker werkelijk een dergelijke ernstige opeenstapeling van problemen hebben gekend en kennen in Kazachstan en mocht verzoeker aldaar daadwerkelijk riskeren slachtoffer te zullen worden van vervolging door de maffia, bloedwraak en een onterechte en oneerlijke strafvervolging door de Kazachse autoriteiten, dan was er, zoals verweerder terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, namelijk wel degelijk geen logischere plek om daarover te verhalen en de waarheid te vertellen dan bij de Belgische asielinstanties en konden deze problemen mogelijks wel degelijk leiden tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoeker. Dat verzoeker er, zo zijn vermeende problemen en vrees strookten met de werkelijkheid, desalniettemin voor zou hebben geopteerd om initieel een valse identiteit en een vals verhaal op te geven, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Zoals genoegzaam blijkt uit de inhoud van de stukken van het dossier en de bestreden beslissing, had verzoeker, zowel voorafgaandelijk aan zijn poging om een verblijfsstatus te bekomen als daarna, daarenboven nog ruimschoots de kans om de zaken recht te zetten. Dat er, zoals verzoeker voorhoudt, na zijn initiële leugens geen weg meer terug zou zijn geweest, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Bovendien mocht van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij reeds veel eerder de waarheid zou hebben verteld en de zaken recht zou hebben gezet indien zijn op heden aangevoerde problemen en vrees zouden stroken met de waarheid. Verzoeker koos er echter zelf voor dit niet te doen en bleef moedwillig volharden in zijn frauduleuze en bedrieglijke praktijken en in het hanteren van valse identiteitsgegevens en asielmotieven. Hij deed dit gedurende maar liefst drie procedures internationale bescherming, zijn regularisatieprocedure, zijn betrachtingen in het kader van zijn voorgenomen huwelijk met zijn echtgenote en zijn procedure om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Verzoeker biedt hiervoor met de loutere verwijzing naar het feit dat hij initieel een verblijfsstatus wilde bekomen en dat hij deze verblijfsstatus nadien niet terug wilde verliezen geenszins een afdoende verklaring. Integendeel toont hij hiermee aan dat het opgeven van en volharden in een valse identiteit en een verzonnen relaas deel uitmaakten van een moedwillige en doelgerichte strategie om zijn gerechtelijke problemen in Kazachstan te verhullen en om in België te pogen internationale bescherming te verkrijgen en alhier op een frauduleuze wijze aan een verblijfsstatus en zelfs de Belgische nationaliteit te geraken en deze te behouden.

Verzoeker heeft na zijn aankomst in België aldus meer dan een decennium kennelijk te kwader trouw gehandeld. Hij heeft jarenlang en in het kader van een veelheid aan procedures, en dit op intentionele en doelgerichte wijze, identiteitsfraude gepleegd, de Belgische asielinstanties en overheden misleid en zijn gerechtelijke problemen in Kazachstan ten allen prijze willen verbergen voor de Belgische autoriteiten, en dit tot op het ogenblik waarop hij werd gearresteerd en waarop het reeds onomstotelijk vast was komen te staan dat hij identiteitsfraude had gepleegd, dat hij had gelogen en dat hij door de Kazachse autoriteiten werd gezocht in het kader van een strafonderzoek. Deze vaststellingen en het gebrek aan zinnige uitleg in dit kader maken dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, en dus ook de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, op fundamentele wijze worden ondermijnd.

In het licht van het voorgaande, is het verder niet ernstig dat verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in het voorliggende verzoekschrift tracht toe te schrijven aan het tijdsverloop sedert de gebeurtenissen en laat uitschijnen dat er dermate lang na deze feiten van hem geen gedegen verklaringen meer zouden mogen worden verwacht inzake deze feiten. Het was immers verzoeker zelf die ervoor koos om meer dan een decennium te persisteren in het afleggen van zijn manifest frauduleuze en bedrieglijke verklaringen en om te weigeren zijn werkelijke identiteit te geven aan en de ware toedracht van de zaak te verstrekken ten overstaan van de Belgische autoriteiten en asielinstanties. Zowel in 2004, in 2006 als in 2009 koos verzoeker er namelijk voor om een verzoek om internationale bescherming in te dienen onder een valse identiteit en met een verzonnen relaas. Ook nadien zette hij dit niet recht. Slechts wanneer hij echt niet meer anders kon, kwam hij met de beweerde 'ware' toedracht op de proppen. Dat er sedert de gebeurtenissen plaatsvonden reeds geruime tijd was verlopen vooraleer verzoeker hierover uiteindelijk verhaalde, is aldus enkel en alleen toe te schrijven aan de gedragingen van verzoeker zelf. Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen hoe dan ook niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze ook op heden nog op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing verder op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Daarnaast zijn uw verklaringen tegenstrijdig, volatiel, onlogisch en onaannemelijk.

Uw asielaanvraag steunt aan de basis volledig op de bewering dat I.A. (...) u allerlei vertrouwelijke informatie over de ontvoering en moord op uw familieleden toevertrouwde (hij vertelde u over de moord op W. (...), en over het feit dat A. (...) zélf achter de ontvoering zat). Daardoor ontstonden twee problemen: I. (...) wil wraak op u omdat u de info doorgaf aan W. (...)’s broer R. (...), en W. (...)’s familie wil wraak op u omdat u de info naar R. (...) mening te laat doorgaf.

Alleen al het gegeven dát I. (...) u zoveel info zou doorspelen, komt echter volstrekt onlogisch over.

U omschrijft I.A. (...) als een bekende maffioso, een topfiguur binnen de maffia, die gerespecteerd wordt door andere maffiabendes (Verklaringen VVIB rubriek 17). Hij is bekend in Kazachstan en als er iets gebeurd is, is hij dé persoon om aan te spreken (CGVS p. 9). Deze man en zijn bende zouden achter de ontvoering van uw broer A. (...) en neef W. (...) en de moord op W. (...) zitten (CGVS p. 11). Uw verklaringen over I.A. (...)’s gedrag zijn echter bijzonder onaannemelijk. Hij nodigde u uit en vertelde u zomaar dat hij niet gewoon een bemiddelaar was, maar betrokken bij de misdaad. Hij vertelde u dat W. (...) niet stierf aan een hartstilstand tijdens gevangenschap, maar werd vermoord (CGVS p. 7, 9, 11). Het is ondenkbaar dat deze machtige maffioso aan u, nota bene een familielid van de ontvoerde personen, vrijwillig zou opbiechten dat hij de misdaad mee gepleegd heeft, én dat er moord in het spel is in plaats van enkel ontvoering en een spijtig overlijden door een hartstilstand. Dat hij dat bovendien doet zonder enige aanwijsbare reden, alleen maar om u vervolgens te bedreigen dat u het zeker niet mocht doorvertellen, valt nog minder te begrijpen.

Uw onlogische verklaringen betreffende het gedrag van I.A. (...) brengen de geloofwaardigheid van uw aanvraag zo al bij voorbaat ernstige schade toe.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. In tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, is het wel degelijk en kennelijk ongeloofwaardig dat I.A. louter om zijn gezag te doen gelden en om verzoeker vervolgens te kunnen aanmanen niet naar de politie te stappen ervoor geopteerd zou hebben om zomaar aan verzoeker te vertellen dat hij zelf betrokken was bij de misdaad, dat zijn bende achter de ontvoering zat en dat W. niet stierf aan een hartstilstand maar wel werd vermoord. Verzoeker en zijn familie gingen er op dat ogenblik blijkens het niet-betwiste feitenrelaas namelijk toch al vanuit dat verzoekers familieleden werden ontvoerd door de maffia, zodat het risico indien zij naar de politie zouden stappen reeds duidelijk was. Daarenboven waren zij in de veronderstelling dat I.A., zoals deze te kennen gaf ten overstaan van verzoekers familielid R., een bemiddelende rol opnam en hen hielp het losgeld te verlagen. Aldus stonden zij bij I.A. in het krijt. Dat I.A. er desalniettemin voor zou hebben gekozen

om, zonder dat hij daarbij iets te winnen had en zonder enige aanleiding of aanwijsbare reden, verzoeker zomaar en op vrijwillige basis in kennis te stellen van de ware toedracht van de zaak, ontbeert iedere geloofwaardigheid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uw verklaringen over de bekentenissen die I.A. (...) bij u aflegde zijn bovendien tegenstrijdig, wat uw geloofwaardigheid nog verder onderuit haalt.

Zoals hierboven uiteengezet beweert u tijdens uw CGVS-gehoor dat I.A. (...) u van bij het begin vertelde dat zijn mensen achter de ontvoering zaten (CGVS p. 9, 11). Echter kan worden vastgesteld dat u tijdens uw politieverhoor van 24 mei 2019, in het kader van de door u gepleegde identiteitsfraude, specifiek gevraagd werd of I.A. (...) met de ontvoerders in het complot zat. U claimde toen dat niet te weten: I. (...) had u enkel gezegd om niet naar de politie te stappen (verhoor 22.05.2019 p. 4). Uw uitspraak van het CGVS is daarmee compleet tegenstrijdig. Bij confrontatie met uw uitspraak van op uw politieverhoor komt u niet verder dan te herhalen dat I. (...) wél betrokken was, en dat het zijn plan was. Dat verklaart niet waarom u bij de politie beweerde dat niet te weten. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Het gaat hier immers niet over een detail, maar over de kern van uw asielrelaas, namelijk dat I.A. (...) zelf tegen u vertelde dat hij achter de ontvoering zat, wat u volgens A. (...) niet had mogen doorvertellen aan R. (...), en wat u volgens R. (...) juist eerder had moeten doorvertellen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat de finaliteit van een politieverhoor anders is dan de finaliteit van een persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan geenszins verklaren waarom zich een dermate belangrijke tegenstrijdigheid voordoet tussen verzoekers verklaringen bij het CGVS en verzoekers verklaringen ten overstaan van de politie. Bij het CGVS verklaarde verzoeker in niet mis te verstane bewoordingen dat I. mee achter de ontvoering zat, dat I. daarbij betrokken was en dat deze ontvoering zelfs het plan van I. was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.9-11). In het voormelde politieverhoor, zoals opgenomen in de map ‘landeninformatie’, verklaarde verzoeker wanneer hem expliciet gevraagd werd of I. mee in het complot om de ontvoering te plegen zat, echter duidelijk dat hij dit niet wist. Deze verklaringen zijn manifest tegenstrijdig en doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende asielrelaas.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“U spreekt zichzelf ook lijnrecht tegen over wat I.A. (...) u precies vertelde over de dood van W. (...) tijdens zijn ontvoering.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nog dat W. (...) stierf door de omstandigheden van zijn gevangenschap: hij sukkelde immers al langer met zijn gezondheid. Dat zouden I.A. (...) en zijn bende zo lang mogelijk verborgen willen houden hebben (Verklaringen VVIB rubriek 17). Tijdens uw CGVS-gehoor beweert u dan weer dat I. (...) u vrijwillig liet weten (via F. (...)) dat W. (...) niet gestorven was door een hartstilstand, maar dat hij eigenlijk was vermoord (CGVS p. 7). Toen u hem confronteerde en vroeg waarom W. (...) niet ook gewoon kon worden vrijgelaten, zei I. (...) u dat dat nu eenmaal het gevolg was van het feit dat jullie 60.000 in plaats van 100.000 dollar losgeld hadden betaald. Tegen R. (...) loog I. (...) dat W. (...) een hartstilstand had gekregen. I. (...) verbood u om R. (...) de waarheid te vertellen, omdat die anders naar de politie zou kunnen stappen en I. (...) in de problemen brengen (CGVS p. 7-8). Ook deze versie van de feiten houdt u echter niet lang vol. Immers, wat later tijdens uw gehoor beweert u (in een poging om te verklaren waarom R. (...) vreemd genoeg niet al in 1997 naar de politie stapte, toen bleek dat zijn broer toch al gestorven was) dat I. (...) tegen R. (...) had verteld dat hij de moordenaar van W. (...) zelf al gedood had (waardoor R. (...) dus niet meer naar de politie zou hoeven te stappen). Wanneer u gevraagd wordt waarom I. (...) op dergelijke manier zélf zou verraden dat W. (...) werd vermoord, herhaalt u eerst uw eerdere uitspraak. Vervolgens stelt u dat I. (...) zowel aan u als aan R. (...) vertelde dat W. (...) stierf aan een hartstilstand, waarmee u uw eerdere uitspraken over de moord op R. (...) compleet tegenspreekt. Tot slot stelt u plots dat u geen idee heeft of W. (...) werd vermoord of niet (CGVS p. 13-14), wat ook op geen enkele manier te rijmen valt met uw eerdere uitspraken over wat I. (...) u allemaal vertelde over de moord op W. (...).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet mis te verstaan, niet voor interpretatie vatbaar en meermaals en manifest met elkaar in strijd. Geheel ten onrechte tracht verzoeker deze nochtans frappante tegenstrijdigheden inzake de essentie van zijn relaas te minimaliseren. Dat verzoeker meermaals dermate uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent een zodanig cruciaal element in zijn asielrelaas, maakt wel degelijk dat aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

“Het gegeven dat u zichzelf op dergelijke kernelementen van de zaak volledig tegenspreekt tijdens uw pogingen om andere onlogische elementen te verklaren, komt bijzonder geïmprovisiseerd over en schaadt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de bewering als zou I.A. (...) u allerlei informatie meegedeeld hebben over de ontvoering en moord. Uw onlogische en

tegenstrijdige verklaringen hierover - over de start van uw problemen - zetten de geloofwaardigheid van uw relaas volledig op de helling.”

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast legde u ook tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over de gevolgen ná de ontvoering van A. (...) en W. (...) en de moord op W. (...).

Zo legde u volatiële verklaringen af over wat er gebeurde met R. (...) nadat hij in 2000 de politie verwittigde, hetgeen leidde tot de rechtszaak tegen en veroordeling van I.A. (...) in de ontvoeringszaak.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nog dat R. (...) nog in Kazachstan verblijft maar niks te vrezen heeft van I.A. (...)’s maffia, omdat zijn broer toch al gestorven was, en omdat I. (...) u (en niet R. (...)) ervan verdacht met de politie gesproken te hebben. Nochtans had u vlak tevoren nog verklaard dat I. (...) u én R. (...) ervan verdacht naar de politie gestapt te zijn (Verklaringen VVIB rubriek 17). Dat is op zich al volatiel. Wanneer u tijdens uw CGVS-gehoor wordt gevraagd of de maffia R. (...) niet bedreigt, gezien hij toch juist wel (in tegenstelling tot u) met de politie had gesproken, verklaart u dat R. (...) wel degelijk door de maffia werd bedreigd. U vervalt echter opnieuw in volatiliteit: bij verdere bevraging blijken die “bedreigingen” tegen R. (...) helemaal geen bedreigingen te zijn. U stelt dat I.A. (...) gewoon probeerde uw neef R. (...) ervan te overtuigen dat hij onschuldig was, hetgeen bezwaarlijk een bedreiging kan worden genoemd. Wanneer opnieuw gevraagd wordt of er nu wel of geen bedreigingen waren tegen R. (...), stelt u deze keer van niet (CGVS p. 13). Dergelijke volatiële uitleg kan niet overtuigen, en bovendien blijft het volstrekt onlogisch dat R. (...) helemaal niks te vrezen heeft van I.A. (...) (of zijn maffia, of zijn familie), maar u wel. Bij confrontatie daarmee stelt u vaagweg dat uw situatie veranderde, dat I. (...) u beschuldigde, en dat hij zelf afstand nam van alles, een uitspraak waarmee u niet veel duidelijkheid brengt. Nog later stelt u bizar genoeg dat de familie van I.A. (...) verhuisd is uit Almati omdat ze R. (...) en zijn familie (waar u uiteindelijk ook toe behoort) vrezen (CGVS p. 15). Dergelijke uitleg houdt geen steek. U slaagt er niet in te verklaren hoe het komt dat R. (...), die I. (...)’s problemen met het gerecht deed ontstaan door naar de politie te stappen, niets verwteten wordt, terwijl u, die I.A. (...) niets heeft misdaan, door zijn maffia met de dood wordt bedreigd.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij *post factum* aangeeft dat zijn voormelde verklaringen slechts speculatief waren, dat hij geen contact meer heeft met R. of zijn familie en dat hij in wezen niets wist inzake de eventuele bedreigingen jegens R., dient immers te worden opgemerkt dat dit hoegenaamd niet kan overtuigen. Wanneer verzoeker eerder werd ondervraagd omtrent de bedreigingen jegens R., gaf hij namelijk nergens aan dat hij geen contact meer had met R. en met zijn familie en daardoor niet op de hoogte was inzake eventuele bedreigingen. Integendeel, antwoordde hij steeds eenvoudigweg, zij het op kennelijk tegenstrijdige wijze, op de aan hem gestelde vragen. Dat hij *post factum* beweert dat hij in wezen van niets wist, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo verzoeker werkelijk niet op de hoogte was, kon van hem worden verwacht dat hij dit van meet af aan en steeds consequent zo zou hebben aangegeven.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder claimt u meermaals dat de maffiabende van A. (...) uw familie is blijven lastigvallen. Ook daarover legt u volatiële verklaringen af.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat de maffia uw vrouw en kinderen in Kazachstan terroriseerden (Verklaringen VVIB rubriek 14). Tijdens uw CGVS-gehoor stelt u dat A. (...) zei dat hij u nooit met rust zou laten en overal te pakken zou krijgen, en dat hij de maffia heeft ingeschakeld om uw gezin te bedreigen. Wanneer u gevraagd wordt om daarover uit te weiden, blijkt er opnieuw niet zo veel aan te zijn. U zou van uw zus vernomen hebben dat uw familie werd bedreigd, maar weet niet in welke omstandigheden zij dat vernam. Bij herhaling van de vraag claimt u dat uw gezin al twintig jaar als vluchtelingen leeft, maar legt opnieuw niet uit op welke manier ze dan bedreigd werden door de maffia. Uiteindelijk geeft u toe dat de maffia helemaal niks tegen uw gezin heeft ondernomen, maar dat “de angst nog steeds aanwezig is” en dat er elk ogenblik iets kan gebeuren (CGVS p. 9-10). Het gegeven dat u eerst zo stellig beweert dat uw familie door de maffia werd lastiggevallen, terwijl er uiteindelijk niks gebeurd blijkt te zijn, geeft uw verklaringen andermaal een zeer geïmproviseerde indruk en haalt uw geloofwaardigheid nog verder onderuit. Behalve uw oorspronkelijke bewering dat uw familie werd bedreigd – hetgeen dus niet blijkt te kloppen – haalt u overigens geen enkele indicatie aan dat de maffia nog naar u op zoek zouden zijn.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg, boudweg en op algemene en ongefundeerde wijze te poneren dat het een feit zou zijn “dat de verzoekende partij en zijn familie een grote vrees hadden voor deze bende”, ontkracht verzoeker deze motieven namelijk op generlei wijze.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Ook uw bewering dat R. (...) en W. (...)’s zoon R. (...) nu uw vijanden zou zijn en dat u bloedwraak vreest van hen vreest, is van elke logica gespeend; en ook hierover zijn uw verklaringen niet consistent.

U beweert immers dat uw neef R. (...) en W. (...)’s zoon R. (...) u zelf ook beschuldigen van de ontvoering en van wat er met W. (...) gebeurd is. R. (...) zou denken dat zijn broer W. (...) stierf doordat u R. (...) niet meteen vertelde dat I. (...) achter de ontvoering zat. Had u dat wel gedaan, zo denkt R. (...), had W. (...)

misschien kunnen worden gered. Even later tijdens uw CGVS-gehoor stelt u dat R. (...) s beschuldigingen nog verder gaan: hij zou u er zelfs van verdenken de opdrachtgever te zijn van de moord en dat I. (...) uw handlanger was. R. (...) zou ooit uw oom vermoord hebben, en denkt dat u op die manier – via de ontvoering – wraak op hem wou nemen (CGVS p. 9). Meteen daarna ontkent u dat dan weer compleet: nu stelt u dat R. (...) niét denkt dat u de organisator van de misdaad bent, maar u enkel verwijt dat u niet meteen vertelde dat I. (...) achter de ontvoering zat. U houdt het echter vaag en stelt vervolgens dat u eigenlijk niet weet wat er gezegd wordt over u en dat uw familie geen contact meer gehad heeft met R. (...) (CGVS p. 10). Uw inconsistente verklaringen over wat R. (...) u nu precies verwijt komen andermaal geïmproviseerd over en brengen uw geloofwaardigheid nog meer schade toe.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Door eenvoudigweg aan te geven dat zijn vrees misschien weinig concreet is, door simpelweg te benadrukken dat het vaststaat dat de familie van R. een familielid heeft verloren en door op blote, algemene en ongefundeerde wijze te beweren dat het in zijn gemeenschap traditioneel zo zou zijn dat er wraakacties worden gepleegd na “*dergelijke feiten*” en dat de familie van R. hem meer en meer de schuld zal geven, ontkracht verzoeker de voormelde motieven namelijk op generlei wijze. Dat verzoekers verklaringen inzake de beweerdte vrees ten aanzien van (de familie van) R. iedere logica en coherentie ontberen, laat niet doe aan deze beweerdte vrees nog enig geloof te hechten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

“Uw inconsistente en volatiele verklaringen over de nasleep van de ontvoering en moord halen de geloofwaardigheid compleet onderuit van de bewering dat I.A. (...) (of zijn familie) of R. (...) en R. (...) wraak op u zouden willen nemen.”

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Er moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Kazachstan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, wordt in de bestreden beslissing eveneens op geheel gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“U haalt tot slot – zij het slechts zijdelings - nog een vrees aan voor de Kazachse autoriteiten. U claimt dat u de politie in normale omstandigheden niet zou vrezen, maar dat u vreest dat de maffia hen smeergeld betaald hebben om achter u aan te gaan (CGVS p. 11). Gezien echter geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u voorgestelde asielrelaas en de problemen met I.A. (...), kan het CGVS niet anders dan concluderen dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat de autoriteiten smeergeld zouden hebben gekregen van A. (...)’s maffia om u ten onrechte achterna te gaan. Voorts staat het de autoriteiten van een rechtsstaat vrij om onderzoek te voeren naar schendingen van haar wetten en tot vervolging over te gaan indien er onrechtmatigheden werden vastgesteld. Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het CGVS zich niet uitspreekt over schuld of onschuld betreffende de feiten die u ten laste worden gelegd. Het is niet de taak van het CGVS om zich in de plaats te stellen van de bevoegde rechtbank die ten gronde over de feiten moet oordelen. Het CGVS dient enkel te beoordelen of er in uw geval een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

(...)

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten vormen een aanwijzing van uw (ware) identiteit en herkomst, maar dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande. De documenten in verband met de verschillende Belgische procedures tonen uw traject in België aan, maar dat traject staat op zich niet ter discussie. Het rapport van Amnesty International, opgesteld in 2010, handelt over martelingen in detentie in Kazachstan. Het rapport stelt dat hoewel de Kazachse overheden inspanningen doen om komaf te maken met martelingen in detentie, dat de praktijk nog steeds voorkomt. Amnesty international formuleert ook enkele aanbevelingen voor de Kazachse autoriteiten om hun inspanningen tegen dergelijke praktijken verder te zetten. Zij opgemerkt dat u vooreerst zelf geen enkele vrees aanhaalt die verband houdt met de omstandigheden in Kazachse gevangenissen, laat staan dat u uitlegt hoe dit rapport betrekking heeft op uw persoonlijke situatie. Evenmin toont dit rapport uit 2010 aan dat u, mocht u bij een terugkeer naar Kazachstan vandaag aangehouden of veroordeeld worden, de facto in een mensonwaardige situatie terecht zou komen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de door hem gepleegde identiteitsfraude en gedragingen en gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid en het leugenachtige karakter van zijn asielrelaas, zelf klaarblijkelijk geen duidelijkheid wenst te verstrekken over en weigert een zicht te bieden op de werkelijke toedracht van de feiten waarvoor hij door de Kazachse autoriteiten wordt gezocht. Dat het om hallucinante en ernstige feiten gaat, staat hier niet ter discussie maar betekent, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, dan ook geenszins dat deze feiten of het gegeven

dat verzoeker deze feiten heeft gepleegd *an sich* ongeloofwaardig zouden zijn en dat verzoeker hiervoor onterecht strafrechtelijk wordt geïndiceerd en vervolgd.

Waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift meermaals benadrukt dat er geen klaarheid is omtrent de stand van het onderzoek en de strafrechtelijke procedure tegen hem in Kazachstan en waar hij tegelijkertijd laat uitschijnen dat dit onderzoek *“toch al resultaten moet hebben opgeleverd”*, dient voorts te worden opgemerkt dat het aan verzoeker zelf is om hierover duidelijkheid te verschaffen. Zoals reeds hierboven werd opgemerkt, blijkt in dit kader vooreerst echter dat verzoeker zelf geen duidelijkheid wenst(e) te verstrekken over en weigert een zicht te bieden op de werkelijke toedracht van de feiten waarvoor hij door de Kazachse autoriteiten wordt gezocht. Verzoeker toont in dit kader daarenboven geenszins aan dat het, zoals hij tracht voor te houden in het voorliggende verzoekschrift, voor hem onmogelijk zou zijn om, dit eventueel door contact op te nemen met een advocaat in zijn thuisland, zich op de hoogte te stellen van de stand van zaken inzake de beschuldigingen, het onderzoek en de strafprocedure ten aanzien van zijn persoon. Verzoeker toont evenmin aan hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen.

Verder toont verzoeker, nog los van de vraag naar zijn schuld, op generlei wijze aan dat hij in Kazachstan en in het kader van het aldaar lopende strafonderzoek tegen hem, geen recht zou hebben (gehad) op een eerlijke procedure en daardoor onterecht, disproportioneel of discriminatoir zou riskeren te worden veroordeeld en bestraft voor de feiten die hem ten laste worden gelegd. Dat de mafia smeergeld zou hebben betaald aan de politie om achter verzoeker aan te gaan, kan gelet op vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas immers in het geheel niet worden aangenomen. Waar verzoeker wijst op de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn politieverhoor van 22 mei 2019, dient voorts te worden opgemerkt dat ook aan deze verklaringen, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, geen geloof kan worden gehecht. Hoe dan ook blijkt uit deze verklaringen dat verzoeker, hoewel hij wanneer hij in 2000 drie dagen zou zijn opgepakt beweerde te zijn mishandeld door de politie, niet overging tot het afleggen van bekentenissen en dat hij, omdat er geen getuigen of bewijzen tegen hem waren, werd vrijgelaten. Uit het loutere gegeven dat verzoeker in 2000, meer dan twee decennia geleden, enkele dagen zou zijn mishandeld door de politie, kan verder geenszins worden afgeleid dat verzoeker op heden, zo hij zou terugkeren naar Kazachstan en zo hij daar worden aangehouden of veroordeeld, (opnieuw) zou riskeren te worden onderworpen aan een vergelijkbare behandeling. Verzoeker haalde in dit kader, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zelf immers geen vrees aan die verband hield met de omstandigheden in detentie in Kazachstan. Verzoeker legde en legt in dit kader, zoals eveneens met reden wordt aangegeven in de bestreden beslissing, bovendien geen informatie neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er actueel nog sprake zou zijn van wanpraktijken zoals mishandelingen en martelingen in de Kazachse gevangenissen; laat staan dat hij deze informatie zou koppelen aan zijn persoon. Uit het loutere gegeven dat verzoeker zoveel jaren na de feiten nog steeds wordt gezocht, kan tot slot evenmin worden afgeleid dat verzoeker geen recht zou hebben (gehad) op een eerlijke procedure en/of zou zijn of worden onderworpen aan een onterechte en/of onevenredige behandeling, beoordeling of bestraffing. Dat het onderzoek reeds lang aansleept hoeft, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, op zich immers niet abnormaal te zijn, kan te wijten zijn aan tal van factoren en duidt op zich niet op een oneerlijke of onevenredige behandeling of strafprocedure. Zo kan het onderzoek bijvoorbeeld zijn bemoeilijkt of vertraagd doordat, zoals verzoeker zelf benadrukt, er *“heel wat andere partijen ook betrokken zouden zijn geweest bij de zaak”*. Ook kan het onderzoek vertraging hebben opgelopen doordat verzoeker, één van de verdachten van de zaak, het land was ontvlucht en onder een valse identiteit ondergedoken leefde in Europa. Ook andere factoren kunnen er bovendien toe hebben geleid dat het onderzoek lang aansleept(e).

Verzoeker reikt aldus niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in het geval van een terugkeer naar Kazachstan en bij een eventuele arrestatie, detentie, strafprocedure, veroordeling en/of bestraffing zou riskeren te worden onderworpen aan daden die gelijkgesteld kunnen worden met vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Los van dit alles verklaart u nog dat uw zus Z. (...) en haar echtgenoot in 2003 of in 2004 “in mysterieuze omstandigheden” om het leven kwamen in Kazachstan. U verbindt deze dood niet expliciet aan uw asielrelaas, maar voor de volledigheid kan toch het volgende worden opgemerkt. Wanneer u verder bevraagd wordt over het overlijden van uw zus en schoonbroer blijken de omstandigheden dan toch niet zo mysterieus te zijn. U verklaart dat zij om het leven kwamen bij een tragisch verkeersongeval, maar meent dat het evengoed moord kan geweest zijn. U slaagt er echter niet in duidelijk te maken waarom u dat denkt: u kan geen enkele concrete indicatie geven die op moord zou wijzen, heeft enkel gehoord dat ze tegen een vrachtwagen botsten, u weet niet of er een onderzoek ingesteld werd naar het ongeval en weet niet wat er aan de hand was. Uiteindelijk stelt u dat het wegens de fysieke afstand moeilijk was om de exacte doodsoorzaak van uw zus te kennen (CGVS p.5-6). De vage suggestie dat uw zus mogelijk vermoord werd, zonder dat daar ook maar één concrete aanwijzing voor is, is dan ook niet ernstig. Ook uit het spijtige overlijden van uw zus Z. (...) en haar man kan dan ook niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Kazachstan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door boudweg en op algemene en ongefundeerde wijze te poneren dat het ongeval “*illustratief is voor de gemoedsgesteldheid van de verzoekende partij en diens familie*” en “*onmiddellijk ook een reden om te denken aan een afrekening*” zou zijn en door aan te geven dat zij hierover geen zekerheid kunnen bekomen door een gebrek aan contacten, doet verzoeker aan deze motieven namelijk op generlei wijze afbreuk.

Waar verzoeker in het verzoekschrift tot slot nog wijst op de vaststelling dat hij “*nu al bijna 20 jaar in het land verblijft en zich hier altijd voorbeeldig heeft gedragen, waardoor hij aanspraak zou moeten kunnen maken op een verder verblijf*”, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hoegenaamd niet kan worden gevolgd in de bewering dat hij zich in België altijd “*voorbeeldig*” zou hebben gedragen. Zoals reeds hoger bleek, heeft verzoeker na zijn aankomst in België namelijk meer dan een decennium en kennelijk te kwader trouwe gehandeld en heeft hij meer bepaald jarenlang en in het kader van een veelheid aan procedures, en dit op intentionele en doelgerichte wijze, identiteitsfraude gepleegd, de Belgische asielinstanties en overheden misleid en zijn gerechtelijke problemen in Kazachstan ten allen prijze willen verbergen voor de Belgische autoriteiten. Dit kan bezwaarlijk worden omschreven als zijnde “*voorbeeldig*” gedrag. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het loutere langdurige verblijf en het beweerde voorbeeldige gedrag van verzoeker in België elementen zijn die *an sich* niet relevant zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Zoals reeds hoger aangegeven werd, spreekt de Raad zich *in casu*, in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Evenmin heeft de Raad in deze de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van dergelijke gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van het langdurig verblijf en het vermeende voorbeeldige gedrag van verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

3.5. Waar verzoeker ter terechtzitting een niet in de taal van de rechtspleging gesteld document neerlegt, stelt de Raad vast dat dit stuk niet voorzien is van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden dit stuk derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT